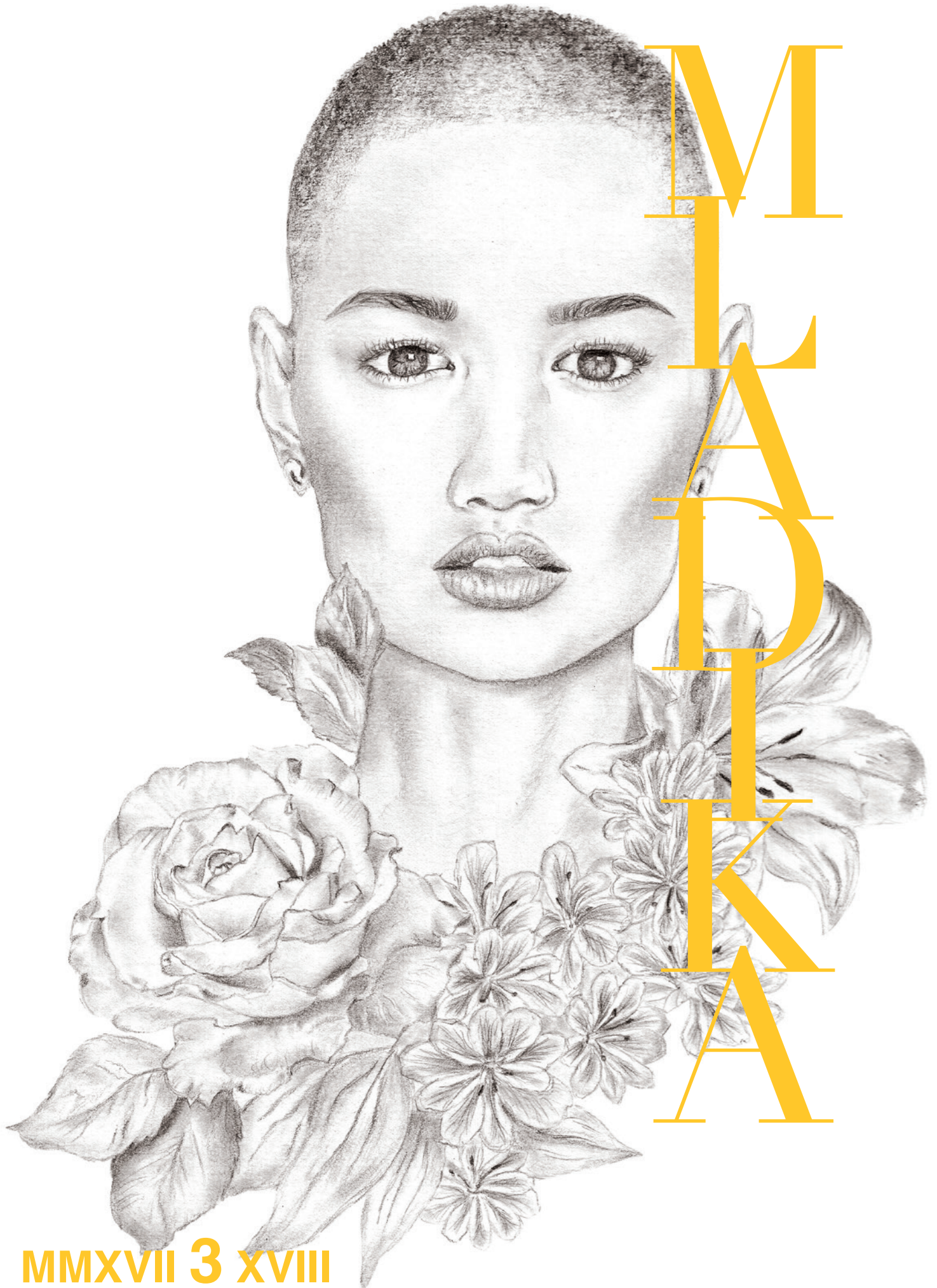

M
L
A
D
K
A

MMXVII 3 XVIII

MLADIKA

glasilo dijakov Gimnazije Ledina

urednica:

Hana Barši Palmić

grafični oblikovalec in urednik fotografije:

Tim Topić

naslovnica:

Veronika Senica

fotografi:

Loti Rajič

(uvodna beseda; Mi, ledinci; Oni, profesorji;
fotografija na zadnji strani; dan športa; zakulisje;
intervju z Anjo Vidmar portret; intervju s Hano Barši Palmić portret;
Avantgardna poezija; intervju z Majem Vrhovcem; intervju z Nejo Bevc portret)

Veronika Iglič

(ekskurzija v Rusijo)

Zala Resman

(zakulisje Tim Topić, Hana Barši Palmić, Loti Rajič)

Tjaša Janežič

(Menjaj branje in sanje)

Eva Reja

(maturantski ples baloni; zakulisje Hana Barši Palmić z baloni)

uredništvo:

**Ana Čičak, Ana Krebs, Anja Vrtačnik, Daša Škof, Lora Zver,
Maja Repenšek, Polona Čebular, Tara Čačič, Tesa Julija Zver**

mentorica:

Mojca Lotrič

jezikovni pregled:

Mojca Lotrič, Nina Prešern, Irena Škulj (angleška pesem)

Vse grafike, z izjemo grafik za članek "Filmski horoskop" (Veronika Senica), so dela Tima Topića.

Vse fotografije, z izjemo fotografij z maturantskega plesa (PS Bolero) in fotografij
v člankih "Dom Bernarde Alba" (Luka Kotnik), "Obisk nemške ambasade" (osebni arhiv), "Koncert"
(Marjeta Kozmus), "Planinski šaljivec" (osebni arhiv) ter intervjuju z Nejo Bevc (tekmovanje osebni arhiv),
intervjuju z Anjo Vidmar (slika iz otroštva osebni arhiv) in intervjuju s Hano Barši Palmić
(slika projekta osebni arhiv), so dela dijakov Gimnazije Ledina.

števila 3, leto 2017/18, letnik 49 | tiskarna Januš | 500 izvodov | ISSN C5o3-5473

.
.
.
.
G I M N A Z I J A
L E D I N A

MLADIKA

mladika.ledina.si

“Niti Marilyn Monroe”

Niti Kleopatra. Kaj šele Ivana Orleanska.

Ni diamanta, ki ne bi bil ustvarjen pod pritiskom. Tako sem gledala na stvari zadnjih nekaj mesecev na Ledini. Ti so bili bolj ali manj sestavljeni iz precej zmedenih, prestrašenih koščkov, ki sem jih znova in znova tlačila skupaj samo zato, da nekako pridem do konca. Ne želim vam govoriti o strahu pred maturo, ker strah je samo strah. Sam od sebe ne obstaja. Da preživi, potrebuje gostitelja. In ko te zajame strah pred maturo, strah pred vpisovanjem na faks, strah pred vso to dokumentacijo, strah pred poslavljanjem, strah pred zpuščanjem Ledine, strah pred odraščanjem, ugotoviš, da si izgubil dneve in tedne, ker si v sebi gojil zajedavca, ki ga ne potrebuješ.

Pa kaj, tudi če si. Načeloma je srednja šola obdobje, ko je okej, karkoli že počneš, da jo le na koncu lahko zapustiš s kakšno novo lekcijo o sebi. Tudi če je vse skupaj nesmiselno. V tem času izrazi vse svoje čudaške lastnosti, fetiše, skrite želje in tihe strasti samo zato, da daš to iz svojega sistema in se po maturi in na faksu normaliziraš. Četudi boš kaj obžaloval. Itak je vse zdravo.

Če bi želela razpravljati o svojih profesorjih, ki so bili pomemben del tega obdobja, bi morala secirati vsakega posebej in svoj odnos z njim. Vsem se s to uvodno besedo zahvaljujem za vse, kar ste me naučili in kako ste vplivali name.

Vsem dijakom pa želim, da izkoristite ta leta, kakor pač želite. Tako ali tako menim, da smo vsi že zdavnaj zbrušeni diamanti.

Hana Barši Palmić

mi, ledinci

razred// 1. c
Ledina center ali Spar// Ledina center
najljubši bend// Dubioza kolektiv
najljubša hrana// meso in mesni izdelki
najljubši mesec in zakaj// oktober (veliko zabav)
najljubši šport// XC gorsko kolesarstvo
najboljša stvar na šoli// Prhavčevi napisi
najbolj odštekana stvar, ki si jo kdaj naredil// downhill z vulkana Etna

Ažbe
Golmajer

razred// 1. e
Ledina center ali Spar// Spar
najljubši bend// Zmelkoow
najljubša hrana// italijanska
najljubši mesec in zakaj// junij (konec šole)
najljubši šport// rokomet
najboljša stvar na šoli// zelena soba
najbolj odštekana stvar, ki si jo kdaj naredila// letela s padalom

Sara
Poles

MLADIKA

razred// 2. f
Ledina center ali Spar// vseeno
najljubši glasbenik// Mile Kitić
najljubša hrana// meso
najljubši mesec in zakaj// junij (ni testov, plaža)
najljubši šport// nogomet
najboljša stvar na šoli// ura zgodovine
najbolj odštekana stvar, ki si jo kdaj naredil// Ojoj, pretežko vprašanje, bom kr preskoču tole!

Igor
Slijepčević

razred// 2. d
Ledina center ali Spar// Ledina center
najljubši bend// Lana Del Rey
najljubša hrana// kitajska
najljubši mesec in zakaj// december (praznično vzdušje + takrat imam rojstni dan)
najljubši šport// jahanje
najboljša stvar na šoli// Ledina cela
najbolj odštekana stvar, ki si jo kdaj naredila// Pri dveh letih sem pobegnila od frizerja in so me lovili po Supernovi.

Žana
Špindler

mi, ledinci

razred// 3. g

Ledina center ali Spar// Spar // Ledina center

najljubši glasbenik// Bruno Mars // Big Foot Mama

najljubša hrana// fast food // sam, da je

najljubši mesec in zakaj// marec (odprtje potapljaške in motoristične sezone) // junij (pač poletje)

najljubši šport// vaterpolo // odbojka

najboljša stvar na šoli// moj razred // gay vibe naravoslovnih razredov

najbolj odštekana stvar, ki sta jo kdaj naredila// preizkušanje živcev prof. Šile Trček

razred// 3. f

Ledina center ali Spar// Spar

najljubši bend// Queen, Cigarettes After Sex

najljubša hrana// kitajska

najljubši mesec in zakaj// marec (najboljši prazniki)

najljubši šport// ritmična gimnastika

najboljša stvar na šoli// francoski dramski krožek

najbolj odštekana stvar, ki si jo kdaj naredila// skrivnost ;)

MLADIKA

razred// 4. c

Ledina center ali Spar// Oboje je predaleč za povrečno količino energije, ki jo imam pred malico.

najljubša glasba// vse iz 80-ih

najljubša hrana// burger na 100 in 1 način

najljubši mesec in zakaj// december, ker lahko nosim plašč

najljubši šport// Edini šport, v katerem sem res dober, je govorjenje.

najboljša stvar na šoli// Avtomat za vročo vodo. Tako je črni čaj vedno pri roki.

najbolj odštekana stvar, ki si jo kdaj naredil// Jaz in odštekanost nekako ne greva skupaj.

razred// 4. e

Ledina center ali Spar// kavč

najljubši bend// Brockhampton, Joe Hisashi, Vanilla

najljubša hrana// kitajska

najljubši mesec in zakaj// september (najboljše vreme)

najljubši šport// sprehajanje

najboljša stvar na šoli// kavč

najbolj odštekana stvar, ki si jo kdaj naredila// Ko smo s prijatelji uletele h enmu na haus party in mu pobrale fajrje in metin čaj, odplesale en despacito za adijo in šle žurat naprej.

Salihi // Podlipec

Isabela Rizvić

Matevž Štepec

Ajda Novak

predmet// psihologija in šolska svetovalna služba

nasvet, ki bi se ga moral držati vsak dijak//

pogum, ker so naše napake lahko naši največji učitelji, pa hierarhija Maslowa

najboljši del profitorskega poklica// možnost

učiti vsebine, ki nam pomagajo spoznavati sebe in druge, in avtonomija pri delu, sploh pri vajah iz psihologije in svetovalnem delu

najljubši spomin iz vaših dijaških let// Počitnice

na koncu 3. letnika, ko sem s prijatelji odšla na štop v Anglijo nabirat jagode v nasadih. Prav veliko časa na jagodnih poljih nisem preživela, zato je bil zaslužek bolj ubog. Iluzija o dobrem znanju angleščine pa je trajala do prvega spraševanja.

najljubši mesec// junij

najljubša prireditev na Ledini// decembrska

predstava gledališke skupine Šmorn z obiskom dedka Mraza za otroke iz socialno ogroženih družin

najljubši citat// Nimam izbranega citata. Dotaknejo

se me tisti, ki jih lahko povežem s svojimi izkušnjami ali z aktualnim dogajanjem.

Lidija Srša

Roman Vogrinc

predmet// zgodovina

nasvet, ki bi se ga moral držati vsak dijak//

Delaj tako, da ti jutri ne bo treba popravljati.

najboljši del profitorskega poklica// občutek,

da lahko na nekoga vplivaš

najljubši spomin iz vaših dijaških let// punce

najljubši mesec// vsi, razen januarja

najljubša prireditev na Ledini// informativni dnevi

najljubši citat// Življenje ni praznik, je delovni dan.

**KJE // Gallusova dvorana Cankarjevega doma
KDAJ // 2. marec 2018**

Leonard Bernstein je zapisal: »Glasba lahko imenuje neimenljivo in sporoči neznano.« To smo začutili dijaki, ki smo se v petek, 2. marca, v Cankarjevem domu udeležili koncerta ameriškega pianista Andrewa von Oeyena in orkestra Slovenske filharmonije.

Letos mineva sto let od rojstva Leonarda Bernsteina, ameriškega skladatelja, pianista in dirigenta. V njegovo čast so omenjeni glasbeniki pripravili koncert, ki se je začel z Divertimentom za orkester. Zaigrali so vse od valčka, sambe, bluesa ... Sledile so skladbe iz muzikala Zgodba z zahodne strani, s katerim si je Bernstein leta 1975 zagotovil neminljivo slavo. Shakespearovo ljubezensko zgodbo o Romeu in Juliji je skupaj z libretistom Stephenom Sondheimom in koreografom Jeromom Robbinsom predstavil v sodoben New York ter ji s tem vdihnil svežino in aktualnost, ki še danes nista izpuhteli. Slovenski glasbeniki so preigrali prefinjene in izvirne uspešnice, kot so: Maria, Somewhere, I feel pretty in številne obsežne in virtuosne plesne točke.

Po krajšem odmoru je na oder prišel težko pričakovani solist večera, vrhunski klavirski virtuoz Andrew von Oeyen. Z orkestrom je zaigral Simfonijo št. 2, Dobo tesnobe. Igral je tako lahkotno, strastno in tekoče, da je bila glasba za ušesa pravi balzam. Ker letos mineva tudi sto let od smrti Clauda Debussyja, nas je Andrew razveselil z njegovo Clair de lune. Čeprav je bil koncert v petek zvečer, ko bi bila večina ljudi rajši doma, mi ni žal, da sem se ga udeležila. Marsikdo bi pomislil, da bo koncert s klavirjem v glavni vlogi dolgočasen, a bil je enostavno prekrasen!

Anja Vrtačnik

DAN ŠPORTA

**KJE // telovadnici, tekališče in DD Tabor
KDAJ // 25. april 2018**

Po dnevih kulture je prav, da slavimo tudi šport. To smo naredili z razrednim tekmovanjem v odbojki in nogometu. 1. c je očitno zelo športen razred, saj so bile punce prve v odbojki, njihovi sošolci pa drugi v nogometu. Premagali so jih dijaki iz 4. c, na tretjem so bili fantje iz 4. e. Pri odbojki so na drugem mestu končala dekleta iz 2. e, sledila jim je ekipa iz 3. d. Prireditev sta pripravila DSGL in športni kabinet.

Ana Krebs

DNEVI KULTURE

**KJE // Gimnazija Ledina
KDAJ // od 7. februarja do 27. marca 2018**

Kultura nam da veliko lepih stvari. Verjetno ni nikogar, ki bi si predstavljal življenje brez glasbe, umetnosti ali literature. Na Ledini na pomembnost kulture pokažemo z Dnevi kulture. Začeli so se dan pred kulturnim praznikom, torej 7. 2., s kratko prireditvijo pred učilnico 113. Dnevi kulture nam vedno prinesejo veliko dogodkov. Najopaznejše so razstave, med njimi je najpomembnejša stalna razstava del likovne kolonije, ki je potekala ob 150-letnici Gimnazije Ledina. Ni pa bilo vse kulturno obarvano, saj je v okviru dni kulture potekalo tudi tekmovanje v recitaciji števila PI, v katerem je z 965 decimalkami zmagal Matej Novoselec.

Ana Krebs

DOM BERNARDE ALBA

**KJE // Stara elektrarna
KDAJ // 27. in 28. marec 2018**

Si predstavljate, da bi bili osem let zaprti v hiši, kamor še veter ne bi zapihal? V te čevlje so se letos postavile članice dramskega krožka Carpe diem, ki so pripravile predstavo Dom Bernarde Alba F. G. Lorce.

Pri predstavi imaš občutek, kot bi gledal špansko nadaljevanko. Ko umre mož Bernarde Alba, ta za naslednjih osem let prepove, da bi v hišo stopil kdorkoli, še posebej moški, toda njenih pet hčera se s tem ne strinja in ena se celo zaroči z najlepšim moškim v vasi, ki pa ga nikoli ne vidimo. A težava je, da sta vanj zaljubljeni še dve njeni sestri. Tako se zgodba zapleta in se tragično konča s smrtjo. Liki so zelo kompleksni in dramatični. Igralke so pod vodstvom mentorice Andreje Pavle Jurman svojo nalogo krasno opravile. Imeli smo občutek, da smo del vse te drame.

Igralke: Anja Vrtačnik, Polona Čebular, Amalia Felicijan, Eva Bartol, Klara Vrbinc, Lara Rajhard, Nika Franič, Pika Miškulin, Ula Pavlič, Tia Kralj in Veronika Lazarevič.

Ana Krebs

vac ap

MLADIKA

MENJAJ BRANJE IN SANJE

**KJE // učilnica 115 in pred knjižnico
KDAJ // 12. april 2018**

23. april je svetovni dan knjige in avtorskih pravic. V luči tega poteka tudi Unesco projekt naše šole Menjaj branje in sanje. Zaključnega srečanja so se udeležili dijaki in učenci Gimnazije Novo mesto in Osnovne šole XIV. divizije Senovo. Prireditev se je začela z glasbenimi nastopi ter s krajšimi dramatizacijami, ki so jih pripravili organizatorji, dijaki 2. l. Temu je sledila literarna delavnica, kjer so se udeleženci pogovarjali o romanu V napačni zgodbi pisateljice Cvetke Sokolov, ki se je dogodka tudi udeležila. Poleg nje je bil gost tudi direktor založbe Miš Anže Miš, s katerima so se udeleženci po delavnici pogovarjali.

Gospa Sokolov pravi, da rada piše o tabu temah, z izjemo religije, in da je to v mladinski literaturi pomembno. Povedala je tudi, kako like v zgodbi narediti prepričljive. V vsakem liku ponavadi najde del sebe, v usta jim pogosto polaga besede, ki jih je slišala od koga drugega, vendar jih postavi v drugačne situacije. Gospod Miš pa je o knjigah govoril z vidika založnika in predstavil, kako knjigo narediti prodajno uspešno. Na žalost najprej pogledamo platnico, zato je zelo pomembno, kaj ustvari ilustrator, ki mora naslovnico narediti zanimivo, a vseeno povezano z vsebino.

Dogodek se je zaključil z izmenjavo knjig, ki so jih prinesli udeleženci ter vanje napisali posvetila.

Ana Krebs

OBISK NEMŠKE AMBASADE

KJE // nemška ambasada
KDAJ // 12. februar 2018

V ponedeljek, 12. februarja, se je v okviru projekta Nemški zajtrk šest dijakov 1. a s profesoricama nemščine, gospo Gliha in gospo Vojsk, odpravilo na nemško ambasado. Ker se vsi kot drugi tuji jezik učimo nemščino, nam slednja tam ni bila tako zelo tuja.

Po predstavitvi in izročitvi darila se je začel pogovor o nemškem zajtrku. Izvedeli smo, da je ta pravzaprav dokaj podoben našemu. Tradicionalni nemški zajtrk sestavljajo kruh, maslo in marmelada, kosmiči in jogurt ali mleko pa tudi salama, sir in klobase. Vse to Nemci radi poplaknejo s kavo ali čajem, seveda pa ne sme manjkati apfelsaft (jabolčni sok).

Diplomat gospod Lange, ki nas je gostil, je bil zelo zgovoren. Postavili smo mu več vprašanj, na katera je z veseljem odgovoril. Izvedeli smo, da zaradi službe pogosto menja okolje in zaradi tega govori kar nekaj jezikov: nemško, francosko, angleško, celo japonsko in pa malo slovensko in hrvaško. Vprašali smo ga tudi, kaj si misli o snegu, in povedal nam je razburljivo zgodbo. Sneg ima pravzaprav rad in zelo je navdušen, da iz Ljubljane potrebuje zgolj slabo uro do smučišča. A smučanje na Krvavcu se je sprevrglo v pravo pustolovščino. Zaradi tehnične napake je obstal na sedežnici in bil, kot je pravil, osrečen tudi s tem, da se je na tla spustil po gasilski lestvi. Kljub neljubemu dogodku pa ni mogel prehvaliti Slovenije in Slovencev, saj so bili uslužbenci izjemno prijazni in je po vročem čaju in topli odeji po nekaj dneh dobil zastonj karto za smučanje.

Po dolgem pogovoru v nemščini smo zadovoljni, da se že v prvem letniku lahko pogovarjamo z naravnimi govorci, končali obisk na ambasadi. Prosili smo še za fotografijo in se polni vtisov vrnili v šolo. S seboj smo prinesli dva nemška zemljevida, ki bosta lepšala nemško učilnico.

Anja Vrtačnik

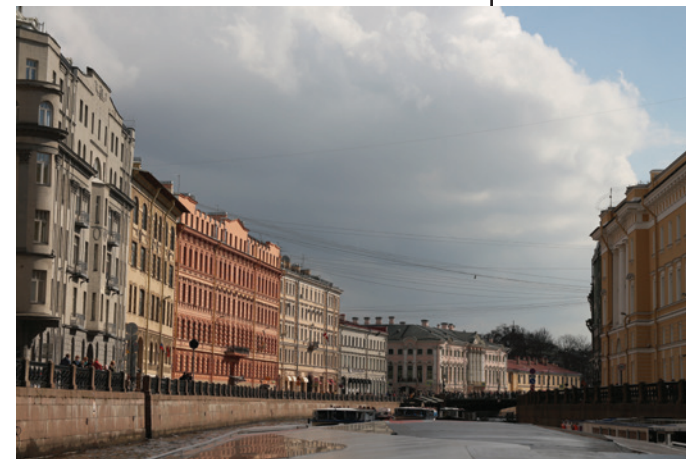

EKSKURZIJA V RUSIJO

KJE // Sankt Peterburg in Moskva
KDAJ // od 26. aprila do 1. maja 2018

Po dolgem času smo se ledinci letos znova udeležili ekskurzije v Rusijo. Naše potovanje se je začelo z letom v Moskvo, kjer smo preživel prva dva dneva. V Moskvi smo si ogledali Tretjakovsko galerijo, univerzo Lomonosov, Rdeči trg, Leninov mavzolej, katedralo Vasilija Blaženega, Kremelj, urad Vladimirja Putina ... Tretji dan smo se s hitrim vlakom iz Moskve odpravili v Sankt Peterburg. Najprej smo si z avtobusom ogledali mesto, kasneje pa se odpravili v muzej Dostojevskega. Sankt Peterburg nas je zelo navdušil. V naslednjih dneh smo si ogledali svetovno znan muzej Ermitaž, ki je v Zimskem dvorcu, Petropavlovsko trdnjavo, Carsko selo s Katarinino palačo in pokopališče, kjer so pokopani znani ruski kulturniki (Čajkovski, Dostojevski ...). Po mestu smo se veliko sprehajali in se vozili z metrom. Seveda pa nikoli nismo bili lačni, kajti ruske specialitete so nas vedno znova navdušile. Domov smo se vrnili z nasmehom na obrazu in v upanju, da se še kdaj vrnemo.

Veronika Iglič

GAUDEAMUS IGITUR GAUDEAMUS IGITUR GAUDEAMUS IGITUR

MLADIKA

Dragi starši, gospod ravnatelj, profesorji, uslužbenci šole in vsi ostali.

Glede na to, da je v letošnjem šolskem letu sindikat vzgoje in izobraževanja organiziral stavko kar dvakrat, smo se dijaki odločili, da tudi mi šoli zastavimo svoje zahteve. Po težkem iskanju sva našla le eno. Zahtevamo, da Ledina tudi po našem odhodu ostane popolnoma enaka ter z odprtostjo še naprej prispeva k razvoju potencialov vsakega dijaka. Z nami je štiri leta ravnala pošteno in preudarno, včasih strogo, morda včasih popustljivo, vse le z namenom, da nas izoblikuje in utrdi v osebe, ki bodo v življenju kos ne le debelim buklam, temveč bodo znale uvideti situacije tudi z druge perspektive.

Ker ste nam profesorji v svojih razlagah v malo manj kot 4000 urah pouka predali mnoge nasvete in popotnice za življenje, sva se odločila, da vam predstaviva tiste najpomembnejše. Tako ste nas na primer naučili: kako preživeti cel teden z minimalnim številom ur spanca, kako razvijati domišljijo z najizvirnejšimi izgovori, zakaj smo zamudili na prvo uro, čemu so namenjene zadnje vrste (spanju in prehranjevanju namreč), kako pri pouku diskretno uporabljati telefon ter kako se z razrednikom pogajati za čim manjše število neopravičenih ur.

Zaslужni za to, da danes stojimo tu pred vami, pa niso zgolj profesorji. Brez vas staršev, ki ste nas v tej odločilni fazi odraščanja spodbujali k napredku in nam vlivali upanje in podporo v trenutkih, ko je bilo težko nam in vam, nam spregledali kakšno nes pametno potezo in jo poskušali razumeti, brez vas zagotovo ne bi prišli tako daleč. Upava, da veste, kako ponosni smo mi na vas.

Ko sva razmišljala, kako z eno mislijo povzeti našo ledinsko zgodbo, sva našla le eno: Ne glede na mnoga doživetja, ki so se odvila na križišču Resljeve in Komenskega, ne glede na vse vzpone in padce, na mnoge dneve smeha ter občasne težke trenutke smo si vsak na svoj način izborili svoje mesto in uspešno prikrmarili že skoraj do konca. Zatorej hvala vsem, ki boste nocoj z nami ovekovečili začetek konca tega krasnega obdobja in nam ga z najlepšimi doživetji vtisnili v spomin.

Hana Barši Palmić (urednica Mladike) in Matevž Štepec (predsednik DSGL)

~~maturantski ples~~

MILADIKA

GAUDEAMUS IGITUR GAUDEAMUS IGITUR
TUR GAUDEAMUS IGITUR

GAUDEAMUS IGITUR GAUDEAMUS IGITUR
GAUDEAMUS IGITUR GAUDEAMUS IGITUR

PRODAJANJE BUČK

Hana Barši Palmić

sredica

MILADIKA

Kar želim odkriti v tem članku, je, zakaj – če živimo v dobi napredne tehnologije, višanja povprečnega IQ-ja in visoke izobrazbe, napredovanja kulture in umetnosti, ljudje postajajo vsak dan uspešnejši – se še vedno vsi znajdemo v bučkastih situacijah. Problem tiči v tem, da sodobna družba bolj ceni nakladanje in metanje informacij na kup, namesto da bi povedali manj, s tem pa tudi koristnejšo in zanesljivejšo oziroma resničnejšo vsebino.

Vedno več ljudi govori preveč, pove pa premalo. Posebno srednje šole in fakultete podpirajo to kopičenje informacij in dejstev. Če moraš za motivacijsko pismo za Erasmus napisati minimalno stran A4, boš seveda začel razlagati o svojih ciljih in strasteh, ki si si jih izmislil kar ob pisanju. In potem razglabljaš in razpredaš scenarije, ki se v tvoji glavi slišijo resnični, čeprav veš, kako zelo za lase privlečeno je vse skupaj.

Buče so tudi način, kako poenostavljeno razlagati določen kontekst. “Po zadnjih raziskavah ..., gledala sem oddajo, kjer so to dokazali ..., po nekaterih virih ..., o tem sem brala ...” V večini pogovorov so buče nenevarne in le bežno oplazijo tvoj ponos, ko jih prodaš ali kupiš, ampak situacija postane resna, ko si zaradi pritiska, da moraš nekaj pametnega napisati ali povedati, po prosti poti izmišljuješ stvari. Tukaj pa pridemo do protislovja namena šole in edukacije.

Sama se še vedno učim, da je bolje priznati poraz in napisati ali povedati manj oziroma nič kot pa stati za besedami, ki so samo plod domišljije.

Za vse generacije, ki niste seznanjene s takšnimi vrstami bučk, naj prvo obrazložim, s čim se tukaj spopadamo. Prodaja bučk ali buč se je, kot kažejo najnovejše raziskave, zagotovo začela v kmečki družbi. Po nekaterih virih so prodajanje buč kmalu začeli enačiti z nakladanjem; jezikoslovci menijo, da zato, ker so buče pač nakladali na vozove. Ker pa je nakladanje samo po sebi priljubljeno med ljudmi, se je iz kmečkega stanu kmalu razširilo tudi v druge sloje in poklice. Trenutno je prodajanje buč najpopularnejše v politiki. Zgovoren je angleški izraz, ki ima enak pomen kakor buče: “bullshit”. Torej Slovenci nismo edini, ki se spopadamo s tovrstnim pojavom, ampak je govorjenje neumnosti prišlo v vsakdanjo rabo povsod po svetu.

Če je nakladanja izjemno veliko in ga spretno oko opazi že na daleč, ga imenujemo prodajanje buč. Če pa je nakladanje minimalno in ni tako zelo resno, mu rečemo bučke. Ravno zaradi političnih zelenih in oranžnih buč se je te fraze oklenil negativen prizvok, saj se nemalokrat srečamo iz oči v oči z ljudmi, ki jih na videz sicer poslušamo, vendar v svojih mislih razmišljamo le, kako nam prodajajo buče. In bolj ko sem ljudi opozarjala, naj mi ne prodajajo bučk/buč, bolj sem se zavedala, da jih tudi jaz zelo rada prodajam naokoli.

Nekaj primerov vsakdanjih pogovorov, ki vsebujejo bučke:

Hana: “Milo, prideš danes na sestanek za dijaško, a ne?”

Milohnič: “Ja, ja, evo, pridem.”

Pavliha: “Palmić, jutri te vprašam, si se že naučila?”

Hana: “Ja, profesor, danes samo še ponovim.”

V teh pogovorih ni bil večji problem odkriti, kdo prodaja in kdo kupuje bučke. Da si žrtev prodaje bučk, ni težko ugotoviti, težje se je boriti proti temu. Največje razočaranje je, ko ugotoviš, da si kupil bučke, četudi si se zavedal, kako lepo oranžne so.

“Šolska psihologinja je

Intervju z Anjo Vidmar, šolsko psihologinjo

sredica

v bistvu družinski zdravnik.”

MLADIKA

Anja Vidmar je šolska psihologinja, mama in oseba, ki se rada smeje in obožuje torte. Vrata njene pisarne so vedno na široko odprta in vedno je vesela kakšne duše, ki potrka, pa naj bo to dijak, starš ali pa zaposleni na šoli. Pa še to: v njeni pisarni se vedno najdejo bonboni.

Kje ste se rodili in odrasčali?
Rodila sem se v Ljubljani, kjer sem tudi odrasčala.

Katero srednjo šolo ste obiskovali?
Srednjo vzgojiteljsko šolo in gimnazijo Ljubljana, gimnazijski program.

Kako je bilo v srednji šoli? Se spomnite kakšnih posebnih dogodkov?
Bilo jih je več. Zanimiv mi je bil profesor za filozofijo, ki je bil zelo svojevrsten in samosvoj. Med poukom je velikokrat rekel dijakom, naj mu gredo po cigarete (smeh). Spomnim se, da smo s prijateljicami marsikaj doživele. Moram pa priznati, da mi je obdobje študija ostalo v lepšem spominu, saj je bila srednja šola naporna. Med študijem sem sodelovala pri reviji študentov psihologije Panika in dveh nevladnih organizacijah, ob vsem tem pa sem spisala še tisoč in eno psihološko poročilo, kar je bilo pri študiju psihologije precej v ospredju. Bilo je zelo dinamično.

Kdo je bil vaš najljubši profesor ali profesorica v srednji šoli?
Pri umetnostni zgodovini smo imeli profesorico, ki nas je spodbujala, da sami hodimo na razstave in koncerte. Dajala nam je praktične nasvete, na primer kupiš najcenejše karte, pred začetkom pa se lahko presedeš, saj je v prvi vrsti vedno kakšen sedež prost. Opogumljala nas je, naj hodimo na otvoritve razstav, kjer si se lahko še najedel in kaj popil. Ocene smo pridobivali z eseji o svojih občutkih na dogodku in ne iz znanja iz teorije. Najbolj pa mi je ostala v spominu ideja, da naj bi kulturo vsak razumel po svoje tudi brez predznanja ter da so občutki in čustva pomembnejši od teorije.

Ste se v srednji šoli ali na fakulteti udeležili izmenjave?

Ja, v srednji šoli smo imeli izmenjavo s Celovcem, na faksu pa smo imeli izmenjav še več. Že na začetku prvega letnika smo šli v Berlin, kasneje pa sem šla še sama za tri mesece na Dansko, na ljudsko visoko šolo, kar je bila zelo zanimiva izkušnja. Nismo pridobili nobene ocene, saj naj bi tisto, kar se naučiš, ohranil v srcu, ocene pa naj ti pri tem ne bi pomagale. Zveni zelo poetično in tudi je, a je iz čisto drugega kultura-zgodovinskega okolja.

Zakaj ste se odločili za poklic šolske svetovalke?
Že po končanem faksu mi je bilo jasno, da bom delala z otroki, mladostniki. Potem sem službo večkrat zamenjala, to je namreč moja četrta služba in tudi najboljša. Na šoli mi je všeč to, da lahko dijaka spoznaš iz različnih kotov in ga mogoče lažje razumeš ter potem tudi lažje z njim razmišljaš. Pred tem sem delala v zdravstvu, kjer je prišel otrok v obravnavo, nato se je vrnil v domače okolje in pravzaprav nisi mogel vedeti, kako se je ponovno vključil v svoje okolje. Tukaj pa vas imamo dlje časa in nekako sobivamo, dihamo isti zrak.

Ali bi pri svojem poklicu kaj spremenili?
Ja, vedno (smeh). Vedno je prostor za izboljšave. Trenutno si želim, da bi lahko imela »predmet«, kjer bi se pogovarjali, samo debatirali v majhnih skupinah in razmišljali o pomembnih stvareh. Mogoče bi šli tudi na kakšno otvoritev razstave.

Kaj je najboljša stvar pri vašem poklicu?
Všeč mi je, da sem v službi obdana s tako zanimivimi in prijetnimi dijaki, profesorji in z ostalimi zaposlenimi. Všeč mi je tudi, da sem lahko pri svojem delu kreativna.

In kaj je najslabša stvar?

Najslabša, no, mogoče najtežja stvar je to, da je v bistvu veliko različnih situacij, tematik, ki jih moraš poznati. Šolska psihologija je v bistvu tako kot družinska medicina. Marsikaj vidiš in se ne moreš specializirati za ozko področje, ampak moraš imeti celoten pregled, kar je lahko zelo zahtevno.

Kaj bi postali, če ne bi bili šolska psihologinja?

Na faksu sem imela profesorico za psihologijo dela. Na predavanju je povedala, da moramo biti zelo pazljivi pri izbiri prve zaposlitve, saj nas ta zaznamuje za celo življenje. Sama temu determinizmu nisem verjela. Vendar se je v mojem primeru potrdilo. Čisto slučajno sem dobila pripravništvo v osnovni šoli in deset let pozneje še vedno delam v šoli.

Kako to, da delate na Gimnaziji Ledina?

Želela sem si drugačnega dela, te šole pravzaprav nisem dobro poznala. Ko sem odšla na razgovor, je bil že prvi stik drugačen, sproščenejši, razgovor je bil prijeten. Takoj sem začutila, da je to to, da želim tukaj delati.

Kaj je vaša prva asociacija na Gimnazijo Ledina?

Prva? Ledina, moj doma (smeh). Ta grafit je bil včasih na zidu šole, ki gleda na parkirišče. Nekaj let nas je zjutraj pozdravljal, zdaj pa ga je prekrila nova fasada.

Imate raje poletje ali zimo?

Je to sploh vprašanje? Raje imam poletje. Letos sem zaradi dolge in mrzle zime umirala.

Kaj počnete v prostem času?

Marsikaj. Zelo rada imam lepe kraje v dobri družbi in dobre filme, glasbo. Tudi knjige zelo rada berem. Če reče Pehta, da za vsako bolezen rožica raste, bi jaz dodala, da za vsako težavo ali dilemo knjiga v knjižnici čaka. Knjige, ki se zdaj pišejo za mladostnike, so zelo kakovostne in polne življenjskih modrosti.

Ali radi kuhate?

Ne, rada kuham enkrat na teden, ampak moram pa večkrat.

Kaj je vaša najljubša hrana? Ste bolj za sladko ali za slano?

Obožujem torte. Kraljestvo za torto.

Kaj je vaša šibka točka? Čemu se ne morete upreti?

Ne morem se upreti dobri televizijski seriji, ko hočeš pogledati samo en del, na koncu pa jih pet. Tudi tortam se ne morem upreti (smeh).

Kaj vam pritisne na živce?

Sem bolj umirjen človek. Zelo malo stvari me iztiri. A res mi ni prijetno, ko so ljudje nestrpni in se verbalno obkladajo ali hočejo stepsti za kako neumnost.

Kaj je za vas največji užitek v življenju?

Veliko stvari. Zelo rada imam nove stvari. Največji užitek pa je početi nekaj z osebo, s katero se lahko svobodno pogovarjaš, in narediti veliko lepih fotografij, ki jih lahko potem pogledaš doma na kavču in podoživiš prijetne trenutke.

Kakšen je za vas idealen človek?

Človek ni idealen. Oseba mora biti dovolj dobra, ker v življenju ni smiselno iskati ideala. Pri človeku cenim to, da se da z njim pogovarjati, da se zna nasmejati, da je dobrega srca. Zdi se mi, da človek ni neka statična točka, ampak je nekaj, kar se spreminja, raste, razvija.

Se v življenju po kom zgledujete?

Mislim, da je vedno nekdo, ki ga opazuješ, občuduješ, spremljaš in se želiš od njega nekaj naučiti. Da bi se zgledovala po neki osebi iz medijev, to ne, ampak bolj iz okolja.

Ali bi dijakom še kaj sporočili?

Želim, da vedo, da se lahko vedno oglasijo, vrata moje pisarne so odprta. Preden postanete odgovorni odrasli, bodite še upanja polni mladostniki, da boste lahko prišli daleč. Pa še tale mi je všeč: Be who you are and say what you feel, because those who mind don't matter and those who matter don't mind. (dr. Seuss)

Anja Vrtačnik

AMERIŠKO OROŽNO POSLEDICA MLADIKA PRAVO

Kaj sploh je orožno pravo?

Orožno pravo predstavljajo zakoni, ki obravnavajo posedovanje, nošenje, prodajo in transport predvsem strelnega orožja. Nanaša se na civilno prebivalstvo, saj imajo državni organi, kot sta policija in vojska, drugačna pravila. Orožno pravo je običajno zapisano v ustavi. V večini držav je zaradi zmanjšanja možnosti strelnih obračunov posedovanje strelnega orožja precej omejeno. Države, ki tega ne omejujejo prav dosti, so Mehika, Gvatemala in ZDA, od katerih nam je zaradi medijev verjetno najbolj znana problematika v ZDA.

Kako dolgo že smejo Američani posedovati orožje?

Odgovor: bolj ali manj od vedno. Ob ustanovitvi ZDA so pravico do posedovanja orožja v ustavi navedli kot eno izmed osnovnih pravic vsakega človeka, zato ga še danes lahko poseduje bolj ali manj vsak odrasel Američan. Obstajajo podrobnejši zakoni, katero orožje smejo in katerega ne smejo imeti. Te določbe se sicer razlikujejo glede na zvezno državo, a hkrati med njimi ni kakšnih večjih razlik.

Ali ameriško manj omejujoče orožno pravo vpliva na število strelskih obračunov?

Če pride v Sloveniji do strelskega obračuna, je to precej nenavađen dogodek. Ameriški mediji pa o takšnih obračunih poročajo skoraj vsak dan. Dogaja se vse, od obračuna dveh oseb med sabo, oboroženih ropov do streljanja v javnih prostorih, kot sta kino in šola ... Na podlagi vsega tega lahko zagotovo rečemo, da so strogi zakoni o posedovanju orožja med civilisti zelo pomembni za varnost ljudi.

Ali lahko za visoko število strelskih obračunov krivimo psihično stanje Američanov?

Tisti, ki služijo denar s prodajo orožja, se vztrajno izgovarjajo, da je težava mentaliteta ljudi, ne pa dejstvo, da ljudje lahko imajo orožje. Pravijo, da na psiho Američanov vplivajo nasilne videoigre in filmi in tudi preoblikovanje tradicionalne družine ter še mnogi drugi dejavniki. Tudi predsednik Trump je v govoru ob streljanju na Floridi omenil le mentalno zdravje posameznika in se ni posvetil problematiki dostopa do orožja. A če primerjamo Slovence in Američane, ne moremo reči, da se naše videoigre in filmi kaj dosti razlikujejo od njihovih. Tisto, kar se razlikuje, je zgolj dostopnost orožja in posledično naš odnos do tega.

Temu vprašanju se je posvetil tudi Dylan Matthews, pisatelj in socialni ter politični filozof, ki je z znanstvenimi študijami ugotovil, da so ljudje s psihičnimi težavami pravzaprav veliko bolj nagnjeni k temu, da postanejo žrtve nasilja in ne njegovi izvajalci.

Se več orožja enači z večjim deležem smrti zaradi orožja?

To je dokazano dejstvo. Ameriška organizacija Vox je skušala ugotoviti, ali imajo države, v katerih ima več ljudi v lasti orožje, zabeleženega več kriminala, povezanega z orožjem. In ugotovili so, da to nedvomno drži. Na Japonskem, kjer ima najmanj civilistov v lasti orožje, je zabeleženih najmanj smrti, povezanih s strelnim orožjem, medtem ko so ZDA, katerih prebivalci imajo največ orožja, visoko na lestvici smrti, povezani s tem. To je še bolj zamajalo temelje teorije, ki slepo krivi izključno mentaliteto Američanov.

Ali obstaja tehten dokaz, da bo posledica omejitve dostopa do strelnega orožja manj kriminala?

Odgovor je pritrdilen. Leta 1996 je 28-letni moški v avstralski kavarni s pištolo ubil 35 ljudi in jih 23 ranil. To je bil najhujši primer množičnega streljanja v Avstraliji in njihova vlada se je nemudoma odločila, da mora ukrepati. Z zakonom je prepovedala določene vrste strelnega orožja in zanj ponudila odkup po precej visokih zneskih.

Avstralcji se od Američanov razlikujejo predvsem po tem, da so se nemudoma zavedli problematike posedovanja orožja in se odločili, da morajo zavoljo svoje varnosti nekaj ukreniti. Američani pa si še kar zatiskajo oči in poskušajo okriviti vse drugo, da jim le ne bi bilo treba omejiti zakonov o posedovanju orožja. To je med njimi že tako dolgo, da si ne znajo več predstavljati, kakšno bi bilo življenje brez njega.

Kaj o tej temi menijo ameriški državljani?

Večina Američanov se problema zaveda in tudi javno priznava, da podpirajo strožje omejitve glede prodajanja in posedovanja orožja. Zakaj torej še niso sprejeli strožjih zakonov? Krivo je predvsem dejstvo, da čeprav se v teoriji večina ljudi strinja s strožjimi pravili, vsi nasprotujejo dejanskemu omejevanju posedovanja orožja. Posedovanje orožja enačijo z varnostjo in obrambo pred morebitno nevarnostjo. Zato bo proces uvajanja strožjih zakonov glede orožja, če se bo kdaj zgodil, precej dolgotrajen in zapleten.

Mnenje Donalda Trumpa?

Trump je že z več izjavami dal vedeti, da v njegovem mandatu zakoni o orožju najverjetneje ne bodo spremenjeni. Za primer lahko vzamemo njegovo izjavo ob množičnem streljanju v cerkvi v Teksasu, ko je moški s strelnim orožjem pokončal 58 ljudi, dokler ga ni ustrelil eden izmed prisotnih. Ameriški predsednik je ta dogodek vzel kot primer, ki bi ga strožji zakoni le še poslabšali. Po njegovem mnenju bi morilec verjetno postrelil še več ljudi, če »pogumni mož« v svojem avtomobilu ne bi imel strelnega orožja. Česa drugega na to temo ni imel več povedati.

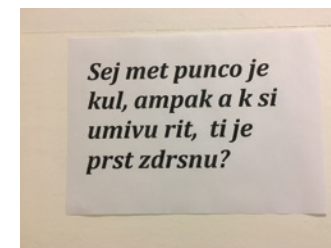
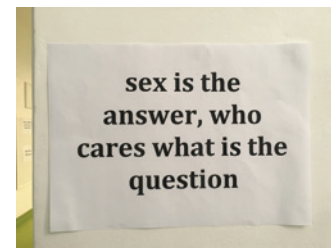
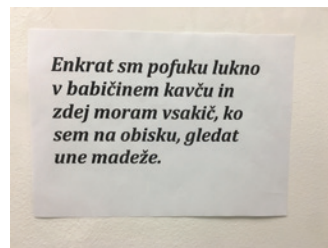
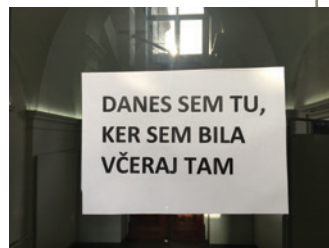
Pa dobra novica?

Vedno več mladih poskuša z različnimi govori in protesti doseči sprejetje strožje zakonodaje o orožju, in če na nič drugega, se lahko Američani zanašajo vsaj na prihodnje generacije, ki bodo državo upajmo popeljale v lepši jutri.

Daša Škof

sredica

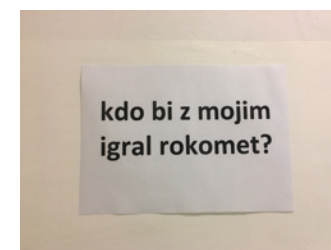
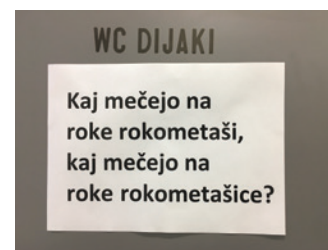
MLADIKA

AVANTGARDNA

Intervju s profesorjem Prhavcem

POEZIJA

Kako lahko dijaki pri tem sodelujejo?

Sodeluje lahko, kdorkoli želi. Pojavi se tudi vabilo na oglasni deski.

Ali ste bili kdaj priča kakšni zanimivi reakciji na projekt?

Ja, enkrat sem recimo videl fazanke, ki so se slikale ob napisu »Ali masturbacija šteje za OIV?«. Videl sem tudi nekaj ljudi, ki so papir trgali z zidov, ker jih je stvar pač motila. Ampak to je dobro, ker kaže, da jih je projekt nagovoril.

Ali imate vtis, da ste ta namen dosegli?

Vem, da so ljudje liste slikali, trgali, po njih pisali ... Moj namen je bil torej dosežen.

Kako dolgo in s kom izvajate ta projekt?

Projekt izvajamo predvsem z dijaki tretjega in četrtega letnika že približno dvajset let.

Kako ste dobili idejo za ta projekt?

Hotel sem kulturno izobraziti Gimnazijo Ledino in pokazati, da umetnost v 21. stoletju ni več le pisanje sonetnih vencev in slikanje Mone Lize, to je preteklost, kosti, mrlič. Umetnost je lahko tudi beseda »masturbiranje« na listu papirja.

Kaj bi želeli, da ljudje odnesejo od projekta?

Vsaj to, da vidijo, da lahko na steni kdaj najdeš tudi kaj zanimivega, kar te sprovcira.

Daša Škof

» Če nimam odgovora na vprašanje, to pomeni,

Intervju s Hano Barši Palmić,
urednico Mladike
in članico DSGL

da imam še vedno nekaj, kar me žene naprej.«

Z urednico Mladike in članico Dijaške skupnosti Gimnazije Ledina, Hano Barši Palmić, o izpostavljenosti ženskega telesa, pisanju, južnih narodih in resnicah.

Sodelovala si pri projektu I am all (wo)men na Instagramu. Kako si se (z)našla v njihovem "poslanstvu"?

Kazanje golega ženskega telesa je po eni strani tabu, po drugi pa privlačno in zaželeno. Lahko si le v prvi ali drugi skupini – ali si seksi bomba za v revije ali pa nočesh niti v kopalke. Tukaj pa je šlo za mešanico obojega: ženske najrazličnejših postav so se pokazale v spodnjem perilu, kar je načeloma odklon od idealne ženske v popkulturi in prinese obsojanje, a poudarek je bil na tem, da se pokažemo v svoji naravni obliki. Vsaka fotografija ima dodano zgodbo modela: od srečevanja s psihičnimi boleznimi, kot sta bulimija in anoreksija, do fizičnih bolezni. Enako kot prijateljice sem tudi jaz čutila, kako negativna samokritika vpliva na vsako izmed nas. Nisem še prišla do tega, da bi mi bile vseč npr. moje strije, tega se moram še naučiti. V nesprejemanje me je prepričala družba, kar je čisto brez veze. Ko so me povabili k projektu, sem bila sprva zadržana, najbolj zaradi odziva drugih, a želela sem biti del nečesa večjega, stopiti iz svojega območja udobja.

Kakšni so bili odzivi?

Neverjetno dobri. Ženske, moški, dekleta in fantje okoli mene so me glasno in jasno podpirali, še posebno, ko so bile fotografije objavljene. Razumeli so, da sem šla čez del zavračanja same sebe, samokritiko in podobno.

Protislovje kazanja in skrivanja ženskega telesa je v družbi močno prisotno.

Neumno se mi zdi, da živimo v svetu, kjer se morajo ženske počutiti slabo, ker so se pokazale popolnoma v istih proporcijah, ker so pokazale iste dele telesa, kot če bi bile v kopalkah, samo da je to bilo spodnje perilo. Klinčevi tabuji, družba pa je navdušena nad tistimi, ki se kažejo (nekatero celo fotošopane) v revijah in na modnih pistah. Te so sprejemljive in jim nihče ne reče: »Ej, kaj ti delaš, a nimaš nič samospoštovanja?« Naj se ljudje pokažejo, če se želijo. Sama sicer nisem stroga feministka, a me je pritegnila filozofija projekta.

Si doživljala svoje telo preko umetnosti drugače kot sicer?

Pred kratkim me je prijatelj, ki je fotograf, prosil, da mu poziram za akt. Ker sem odrasčala v umetniški družini in sem se že kot otrok udeleževala razstav, ki slavijo umetnost na vse možne načine, mi mogoče poziranje tokrat popolnoma brez obleke ni predstavljajo takšnega odpora kot pri večini ljudi. Veliko naključje je bilo, da sem v roku nekaj mesecev dvakrat pozirala pomanjkljivo oblečena, drugače to ni del mojega vsakdana (smeh).

Všeč mi je bila fotografova ideja: ni iskal erotike, ampak naravno podobo. Že nekaj let imam fanta, in ko sem razmišljala, kako se bo odzval, sem sklenila, da je tudi on dovolj zrel, da pozna razliko med umetnostjo in svojim pogledom name. Enkrat sem bila gola, drugič naga – enkrat je bilo moje telo predmet opazovanja, drugič pa v erotičnem smislu. Popolnoma drugačno občutje. Starši so me vzgajali, da znam oceniti, kaj je v redu in kaj ne, za kar sem jim hvaležna.

Je pisanje zate ključna dejavnost ali bi zmogla brez tega?

Zmogla bi brez. Zagotovo bi bila psihološko na slabšem, ker se s pisanjem izražam, a sem našla tudi druge ventile.

Poezija ali proza?

Ne želim biti nepravilna, vendar izberem prozo, ampak samo zato, ker se poeziji še nisem uspela posvetiti do te mere, da bi jo lahko ocenjevala.

V katere tematike te najpogosteje vleče?

Pisati sem začela že zgodaj, napisala sem nekaj knjig, a sem se izčrpala. Začelo se je z romani, kriminalkami, znanstveno fantastiko, Mladika pa mi je predstavila novinarski svet pisanja. Zato sem bila hvaležna, ko sem se lahko posvetila pisanju članka s 3000 znaki in ne več romana s 300 stranmi.

Bereš tisto, s čimer se lahko poistovetiš?

Začela sem s stripi in z znanstveno fantastiko, bolj domišljajskim svetom, zdaj pa rada berem članke, trenutno pa me vleče k zadevam, ki se ukvarjajo s tehničnimi stvarmi iz sveta. Trenutno berem filozofsko razpravo o feminizmu avtorice Simone de Beauvoir Drugi spol. Knjigo mi je podaril oče za 18. rojstni dan in najprej sem si mislila: Ni šans, da preberem do konca. Po navadi začnem brati nekaj, ker me že od prej zanima. Tokrat pa je bilo drugače, a knjiga mi ves čas poraja nova vprašanja.

Bi rekla, da je karkoli napisanega sploh lahko objektivno?

Ne, mogoče poročilo iz biologije ali statistika, ampak že tvoja predvidevanja so subjektivna.

Je tvoje pisanje kakovostnejše, ko loviš rok za oddajo ali ko imaš časa na pretek?

Želim si, da ne bi bilo tako, ampak se mi zdi, da je boljše, ko lovim rok (smeh). Ko si rečem: »Zdaj bom pa pisala!« se včasih zgodi, da samo strmim v Word.

Vsak, ki piše, ve, kako je to: usedeš se na posteljo ali kavč, vzameš računalnik, si pripraviš kozarec vina ali čaja in hočeš pisati, pa ne gre. Dobro si je idejo zabeležiti na telefon, včasih sem imela blokce, in če jih pogledam, mi odkrijejo moj miselni proces. Na podoben način je moj oče razstavljal svoje zapiske. Gre za zanimiv vpogled, končnega produkta morda sploh ni, postavljajo pa se vprašanja.

Zdravilo za pisateljsko blokado je ...

Da spustiš vse iz rok. Moraš odklopiti, delati kaj drugega. Največkrat dobim potem impulz kar na poti domov na avtobusu ali pod tušem. Ne smeš se truditi pisati, pa bo šlo.

Pred kakšen izziv si bila postavljena, ko si prevzela uredništvo Mladike?

Kako organizirati ekipo, da bo pisala najbolje, kot lahko. Nekateri ljudje, ki pišejo, so introvertirani, na neki način pasivni. Dobiš popolnoma novo ekipo in člani delajo sami doma. Drugače je na primer v dijaški skupnosti, kjer gre ves čas za izmenjavo idej in sodelovanje.

Kako pa takšna zadolžitev poseže v tvoj prosti čas?

V svoj prosti čas prenesem svoje delo. Vem, da to ni okej, da mi ne koristi, da še v prostem času delam, ampak pisatelj, novinar, ustvarjalec pač mora delati v trenutku, ko ga prime žilica. Ko se lotim pisanja in šibam po tipkovnici, se ljudje nehajo pogovarjati z menoj, saj jim ne pustim, da zmotijo moj miselni proces (smeh). Bodo pač počakali, da dokončam članek, preden me bodo vprašali, kaj želim za večerjo. Čeprav imam zaradi uredniškega dela manj prostega časa, to zame ni nekaj negativnega. Raje neposredno vplivam na Mladiko, četudi mi to vzame več časa, ker se moram prebiti skozi vse članke.

Kje je meja pri popravljanju besed, ki niso tvoje?

Sleng je okej, ampak ko ga je preveč, zna biti moteč. Včasih moram kakšen članek zavrnil, ker potrebuje toliko popravkov, da bi to postal že moj članek.

Kako je potekala prenova Mladike? Je šlo zgolj za levitev zunanje podobe ali tudi novo vsebinsko postavitev?

Načeloma je šlo bolj za oblikovno spremembo, česar sicer nisem načrtovala, saj se na to področje ne spoznam dovolj. A pridružil se nam je Tim Topić in s svojimi idejami poskrbel za novo podobo Mladike in takoj sem jih pograbila. Vsebinsko sem spremenila le manjše zadeve na podlagi želj novinarjev. Vsebinsko in grafično sem želela ustvarjalcem omogočiti največjo možno svobodo. Želim si, da si dajo duška.

Kaj bi svetovala za Mladiko v naslednjih letih?

Glede na to, da se je ravno spremenila, si želim, da bi grafično ostala na enaki ravni. Lahko bi izbrali kakšno novo temo, naslovnico ali font, v popolnoma drugačen stil pa ne bi šla. Vsak urednik dela po svoje, ampak sem se naučila, da če novinarjem puščaš svobodo, bodo napisali najbolje, kar lahko.

Kaj je tvoj “safe place”?

Sem oseba, ki se hitro prilagaja in lahko ustvarja in se izraža skoraj kjerkoli. Je dom, družina, prijatelji, posebno tisti, ki skupaj z mano ustvarjajo. Zadnja štiri leta je to tudi Ledina; ni mi problem hoditi v šolo, biti tukaj, ostati po pouku ... Ne vem, zakaj je tako, najbrž sem preko dijaške skupnosti in Mladike spletla prijetne vezi in se navezala nanjo.

Kje bo Hana čez deset let?

Pri takšnem vprašanju se vedno zbudi moj kompleks. Študirala bom antropologijo in angleščino, želim biti izobražena, imam zelo širok spekter zanimanja, sem vsestranska, aktivna, mogoče hočem nekega dne citirati Sofoklesa (smeh), sočasno pa pridejo dnevi, ko gledam Netflix šest ur skupaj. Ves čas sem med tema dvema poloma. Zdi se mi, da se bom v svojih antropoloških raziskavah nagibala k južnoevropskim narodom, že zaradi tega, ker tu čutim svoj izvor. Bomo videli, kje bom pristala, čisto možno, da ne v Sloveniji.

Ali imaš za bralce Mladike kakšno sporočilo, misel ali moto?

Ne smeš se truditi pisati, pa bo šlo.

Polona Čebular

PISMO
LEDINCEM

Dešifriram, kar me zmoti; njega, sebe, tebe, utapljajoče se gluposti okrog nas. Seciram pot pretvarjanja prejetega, od živčnega končiča do živeiranja, ker odgovor “zato” ne zadosti mojim, v glavi ostajajočim “zakajem”. Misli včasih ne znajo govoriti, se pa ob premetavanju odločijo, da ne potrebujejo jezika, ampak črke. Tisto pravo kombinacijo, ki ubesedi motnjo koncentracije in temelji na zaporedju DNK, ki pripada le meni. Oh ja, ta sladka nezavedna sebičnost me je pahnila v pisanje. Ampak ali sem še sebična, če sem ravnokar ugotovila, da me prebiraš ti? Ti, ki si sestavljen/a iz sosledja sebi lastnih iztočnic, ki se ne sekajo z mojimi. Dotikaš se me in z blazinicami prstov polziš po moji koži; čez vsako odrgnino, šiv, rebro in znamenje.

Gre za trenutek zavedanja, da bo prvinsko intimna misel, ki tiči v meni, ta, za katero vem le jaz, prišla v roke bralcu, ki jo bo lahko razmrcvaril, kakor bo hotel.

Gre za trenutek, ko nekdo bučno odpre vrata, takrat ko najmanj pričakuješ.

Gre za trenutek v egipčanskem mumificiranju, ko ti potegnejo možgane na plano skozi nos.

Ni tvoje mesto na glas prevajati izbruhanih črnih znakov na beli podlagi, ker z njimi razpolagam s svilen zaščitniško posesivnostjo, ki izhaja iz privlačnosti ideje, da lahko nežno bitje s tišino surovo in strastno ugrizne.

Polona Čebular

Prvi šolski dan sem mislila, da bom v razredu 1. a. Šele kasneje sem izvedela, da sem uvrščena v 1. g. Ko sem si ogledovala nove sošolce, se mi niso zdeli kot naravoslovci – nihče ni nosil srajc, očal in kalkulatorja v žepu. In tudi če bi, ne bi bil videti prav nič piflarsko.

V prvem letniku sem se družila z veliko ljudmi, ki jih danes morda ne bi uvrstila med tesne prijatelje. Poskušala sem se vključiti v družbo; nekaj, kar mi v osnovni šoli nikoli ni uspelo.

Ko sem spoznala ekipo Mladike, se jim sprva nisem želela pridružiti. Bala sem se, da me bodo sošolci imeli za vzvišeno ali ošabno. Šele dobre prijateljice (prijatelj je takrat nisem imela veliko) so me naučile, da ni patetično biti drugačen. Patetično je biti identičen.

Ledina je bila zame boleča kot tudi zelo lepa izkušnja. Definitivno me je spustila na bolj realna tla. Ker se v osnovni šoli nisem nikoli pretirano trudila za odlične ocene in sem jo zapustila v glavah vseh kot matematični genij, me je precej pretreslo, ko sem pri matematiki dobila prvo negativno. Prvič sem razumela, čez kaj so šli moji sošolci v osnovni šoli.

V drugem letniku sem s sošolkami šla na Irsko. Če kdo premišljuje o ekskurziji, toplo priporočam. Seveda sem kot največja zaspanka vsak večer zaspala že ob devetih. Po možnosti še oblečena v civil. Tako se mi je zgodilo, da so me sošolke zbudile in rekle, da sem zamudila zajtrk. Začela sem se panično obuvati, saj je zajtrk moj najljubši del dneva. Ko sem že zgrabila ključ od sobe in se odpravila proti vratom, so mi povedale, da je ura 10.30 zvečer in da naj se oblečem v pižamo in grem spat.

Tisto leto sem se veliko družila s puncami, ki so kadile. Zato smo se morale (na zahtevo zaposlenih v Centru Ledina) dobivati pri smetnjaku. Poimenovale smo ga Stane. Celo narisale smo mu oči in usta. Pobotala sem se tudi s svojo najboljšo prijateljico iz osnovne šole, s katero sva bili skregani.

Že od petega razreda obiskujem gledališko skupino. Še posebej leta 2015 so vsi govorili o neki Šili. Ne bom vam razlagala, kaj je to, ker če berete ta članek (torej ste moja mami ali moja sestra), že veste. Silno sem se jim hotela pridružiti, ampak na nobeni šoli niso sprejemali novih članov, Ledina pa svoje ekipe ni imela. Mislim, da sem vsem ljudem, ki jih poznam, vsaj enkrat omenila to krivico. Sreča se mi je nasmehnila naslednje leto, ko je manjši plakat na šolskem stopnišču oznanjal, da lahko (prvič po 10.000 letih) na Ledini naredimo svojo Šila skupino. Lani sem bila ena od približno dvajsetih, ki so se včlanili, letos sem kapetanka.

Zanimivo je, kako se stvari nepričakovano obrnejo. Nikoli si nisem mislila, da bom imela popravni izpit iz matematike. Nikoli si tudi nisem mislila, da bo moj članek objavljen v Dnevniku. Nekje zmagaš, nekje izgubiš.

Pred nekaj časa smo se s prijateljicami pogovarjale s profesorjem Iršičem o izbiri študija. Vse smo bile zelo nervozne, saj je težko izbirati med nečim, v čemer uživaš, in nečim, kar ti bo prineslo denar, če to dvoje ne sovpada. In profesor je izrekel popolnoma preprosto misel, ki je korenito spremenila način, kako gledam na prihodnost: “Za najboljšega v katerikoli stroki se bo vedno našla služba. Najboljši pa je lahko samo nekdo, ki uživa v svojem delu.”

Karkoli bo, bo. Če vas zanima, pogrešala bom to šolo. Lokacijo v centru in dostop do pekarn. Pa Šilo. Prijatelje. Pogrešala bom Mladiko.

Tesa Julija Zver

IZPIŠEM TE.

NEJJA

dobri, boljši, ledinci

MLADIKA

BEVČ

Konjeniški šport sodi med najlepše in najplemenitejše. Najlepše zato, ker se s tem športom ukvarjajo pretežno v naravi, najplemenitejše pa zato, ker konj velja za najplemenitejšo domačo žival. Med njim in človekom se razvije pristen stik. Šele uskladičev volje in želje obeh vodi do uspehov v športni areni, kot jih dosega Neja Bevc.

Kdo te je navdušil za jahanje?

Nad konji me je navdušil dedek, ki živi v Črnomlju in je imel v lasti kmetijo z nekaj konji, vendar so bili ti namenjeni delu na kmetiji. Z družino smo med vikendi pogosto hodili k njemu na obisk, svoj prosti čas sem preživljala na svežem zraku v družbi konjev. Tudi stric ima deset do petnajst konjev, toda ti niso namenjeni jahanju. Resno sem se z jahanjem začela ukvarjati pri sedmih letih, ko so me starši vpisali v jahalni klub v Ljubljani.

Koliko časa ti vzame jahanje in skrb za konja?

V hlevu Konjeniškega kluba Tinovo imam svojega konja, ki zahteva veliko skrbi, zato sem tam vsak dan. Odidem po šoli in ostanem tri ure ali več. Jahanja sicer ni toliko, jaham približno eno uro na dan. Preostali čas mi vzame priprava konja za trening in čiščenje opreme. Včasih moram poskrbeti tudi za konja koga drugega.

V kateri kategoriji tekmuješ?

Do leta 2017 sem tekmovala v mladinski skupini, kjer sem preskakovala ovire, visoke do 130 cm, letos pa sem se kategorizirala v skupino U25 (od 18 do 25 let), kjer bom preskakovala ovire v višini do 140 cm.

Kje si že tekmovala? Kakšne rezultate dosegaš?

Večinoma tekmujem v Sloveniji. Pozimi, ko pri nas ni tekem, pa se udeležimo tekmovanj v Avstriji, Italiji in na Hrvaškem. Moja najboljša dosežka letos sta tretje mesto na državnem prvenstvu in tretje mesto na mednarodni tekmi v Avstriji.

Se ti jahanje zdi nevaren šport?

Ja, pri jahanju lahko hitro pride do hudih poškodb, pa ne samo padcev, nevarnost je velika, tudi ko hodiš okoli konja, saj konji veliko brcajo, da s tem odganjajo muhe. Pri padcu s konja sem že doživela pretres možganov, sicer pa hujših poškodb nisem imela. Menim, da se lahko poškodbam v veliki meri izogneš, če delaš z glavo (npr. poslušáš konja, uporabljaš čelado).

Kaj si misliš o jahanju v Sloveniji?

Zdi se mi, da je glede na evropske razmere ta šport pri nas dokaj slabo razvit. Razlog za to pa je, da je jahanje dokaj drag šport.

Kaj bi sporočila ledincem?

Če kdo išče kakšen sprostitveni hobi, je jahanje super!

Maja Repenšek

jahalka

dobri, boljši, ledinci

MLADIKA

glasbenik

Maj Vrhovc je dijak Gimnazije Ledina z absolutnim posluhom. Z glasbo se je začel ukvarjati pri rosnih sedmih letih in se je od takrat razvil v odličnega glasbenika. S svojo skupino Predators, kjer tudi poje, je nastopil na ledinskem odru, nekajkrat pa smo ga lahko videli nastopiti tudi samega. Glasba mu pomeni zelo veliko in je del njegovega vsakdana.

Kdaj si se začel ukvarjati z glasbo?

Vse se je začelo v drugem razredu osnovne šole, ko je mami menila, da moram imeti neko interesno dejavnost. Zato so me vpisali v glasbeno šolo. Sprva sem igral klavir v zasebni glasbeni šoli. Po petih letih igranja pa me je začela bolj zanimati kitara. Takrat, leta 2013, bil sem v šestem razredu, sem se odločil tudi za učenje petja v komorni skupini. Kasneje se je komorna skupina razvila v bend, ki sva ga ustanovila z basistom. Sprva sem v bendu igral klavir, nato sem ga zamenjal za kitaro, po pevkinem odhodu iz skupine pa sem postal še pevec.

Kdo ali kaj je bilo ključno, da si se odločil za vpis v glasbeno šolo?

Ključna pri tej odločitvi je bila mami (smeh). Že v osnovni šoli so učiteljice opazile, da imam posluh in glasbeni talent, zato so me spodbujale, da bi pel na šolskih prireditvah, toda tega nisem hotel. Ko me je mami nekako »prisilila«, da se vpišem v glasbeno šolo, pa mi je glasba hitro postala všeč.

Katere inštrumente igraš?

Svojo glasbeno pot sem začel s klavirjem, ki mi ga je sicer predlagala mami, toda ta mi kmalu ni bil več všeč, ker sem v glasbeni šoli vedno moral igrati razne Mozarte (smeh). Nato sem začel s kitaro, hkrati pa sem kot samouk nadaljeval učenje klavirja, ker mi je kot inštrument načeloma všeč. Na njem sem se učil in igral pesmi Bon Jovija in Queenov, kar mi je v primerjavi z Mozartom bolj pri srcu (smeh).

Kaj počneš v prostem času?

Večino svojega prostega časa preživim z glasbo, preostali čas pa porabim za učenje, druženje z družino in igranje nogometa s prijatelji. Med vikendi se s prijatelji rad podružim ob kozarcu piva, kakšne resnejše zabave pa mi niti niso zelo pri srcu.

Kako si začel nastopati na Ledini?

Moj talent je »odkrila« profesorica Likar in me prosila, naj nastopim na eni izmed prireditev ob 150-letnici šole. Po tem nastopu so zame izvedeli tudi drugi profesorji in tako me zdaj vedno povabijo, da nastopim na ledinskih prireditvah.

Kdo je tvoj vzornik?

Freddie Mercury mi je top! Všeč so mi njegovi nastopi in način komuniciranja s publiko.

Katera je tvoja najljubša zvrst glasbe in zakaj?

Zelo všeč sta mi rock in pop rock iz 80. let, saj pesmi nosijo sporočila, ki vplivajo na poslušalce.

Kaj misliš o glasbeni sceni na Slovenskem?

Zdi se mi, da so slovenski glasbeniki dokaj necenjeni. Moti me tudi to, da so koncerti nekaterih dobrih glasbenikov precej prazni, potem pa vidiš veselice, kjer je vedno veliko ljudi.

Kakšni so tvoji načrti?

S skupino Predators smo posneli dve pesmi, ki se bosta kmalu predvajali na Valu 202. Čez dve leti pa nameravamo oditi za en mesec v Nemčijo ter nastopati tam. Želim se preživljati z glasbo.

Kaj bi sporočil ledincem?

Ledincem bi namenil tole: Stop doubting yourself, work hard and make it happen.

Maja Repenšek

VRHOVEC

Na Ledini so se spet zbrali tutorji in se odločili, da bodo darovali nekaj svojega dragocenega časa, da se posvetijo poučevanju drugih. (Vuauu, končno bodo piflarji mau koristni!) Tutorji so na šoli zato, da bi pomagali drugim pri učenju, morda razložili kakšno snov, prinesli stare teste ledinskih profesorjev itd., skratka, da bi vam pomagali izboljšati ocene. Poglejmo si na primer Jako.

Jaka pred tutorji:

ni spal zaradi matematike,
ker ni spal, je vase dnevno zlil tri redbulle in šest kav,
je bil pod stresom, ker so mu grozili popravci,
je shujšal vsaj 5 kilc od prejšnjega testa iz mate.

Jaka po tutorjih:

uživa, ker si je pridobil bajnih 5o %,
 uspel je popraviti tudi fisko,
 mu gre življenje nasploh samo še navzgor!

Pa da ne boste mislili, da tutorji pomagamo le tistim, ki jim gre za nohte! Posvečamo se vsem, tudi tistim, ki nujno potrebujete še tisto zadnjo štirko ali pa celo petko za uspešen zaključek leta. Poglejmo si na primer Ano.

Ana pred tutorji:

grize si nohte, ker nujno rabi zvišat angleščino,
 da obdrži Zoisovo,
 je samo še milka čokolade in se uči te presnete if stavke,
 se je zaradi vseh teh milk zredila in noče niti slišat o kakšnih kopalkah,
 je že skoraj zgubila fanta, ker se toliko uči,
 saj je revež mislil, da ga vara.

Ana po tutorjih:

uspela je dobit angleščino 5,
 uspela je nazaj shujšat,
 kupila si je naravnost čudovite kopalke,
 s fantom ji gre bolje kot kadarkoli!

Torej, kdo smo? Tutorji! Kje nas najdete? V kabinetu šolske psihologinje Vidmar. Kaj počnemo? Pomagamo vam izboljšati ocene in učne navade. Kdaj pa? Po dogovoru.

Veronika Lazarević

Tesa Julija Zver

V tej številki Mladike je prvi članek serije Planinski šaljivec. Ta vas vzpodbuja, da namesto telefona v roke vzamete popotniške palice in se namesto v Cirkus odpravite na Aljažev stolp (baje je takrt, ko je toča, tm totalna ludnica lol).

primerno obutev

osnovno posodje za pripravo hrane

CD Avsenikov

popotniško torbo

lepe obleke za selfije na vrhu

primerno vzpetino

oven

Ta mesec boste morali izboljšati svoje ocene, zato boste spravili skupaj samskega profesorja in profesorico, pri katerih imate problem. V vaš razred bo prišel/la nov/a sošolec/ka, ki vam bo zelo všeč in ga/jo boste poskušali upecati. A vaša prizadevanja boda šla rakom žvižgat, ker ta oseba res ni zainteresirana (ne za vas ne za kogarkoli vašega spola). Nato bo vaš prijatelj/ica poskušal/a upecati nekoga, ki je bil vedno z vami, ampak vam je šel na jetra. Ugotovite, da vam je ta oseba všeč, in z njo srečno živite do konca meseca.

Film za ta mesec: Nimaš pojma (Clueless)

dvojčka

Starši vas bodo peljali v počitniški resort, kjer se boste družili z osebjem. To je prepovedano, zato bo še bolj vznemirljivo. Ko se boste zapletli z enim/eno od zaposlenih plesalcev/plesalk, bodo starši zelo jezni in vam bodo prepovedali druženje z njim/njo. Zaposleni/a bo odpuščen/a. Na zaključnem plesu boste zelo žalostni, a vaša simpatija se bo vrnila in vsem prepovedala sedenje v kotu. Sledila bo koreografirana točka in s svojo simpatijo boste ostali do odhoda domov.

Film za ta mesec: Umazani ples (Dirty Dancing)

bik

Dobili boste pismo neznanca/ke, ki vas bo povabil/a na zmenek. Zelo bo navdušen/a, ko vas bo videl/a, saj je namreč pričakoval/a nekoga drugega. Sledile bodo podoknice in še več zmenkov. Nato boste ugotovili, da vas je ta oseba želela zgolj zaradi vaših poznanstev, zato boste zelo žalostni. A izvedeli boste, da vas zares ljubi, in boste s to osebo.

Film za ta mesec: Vesna

devica

Z vašimi kolegi vas bo ta mesec pri oddelovanju alternativnega ukora posrkalo v igrico. Videti boste kot lik, ki ste si ga izbrali na začetku. Fant/dekle, ki je videti v resničnem življenju rahlo piplarsko, vam bo izpovedal/a svoja romantična čustva do vas. Nato boste rešili igrico in se spet znašli v normalnem svetu. S svojo simpatijo boste srečno v zvezi do konca tedna.

Film za ta mesec: Jumanji: Dobrodošli v džungli (Jumanji: Welcome to the Jungle)

rak

Vpisali se boste v novo šolo in si našli alternativne prijatelje. Vaši prijatelji zelo sovražijo priljubljene punce na šoli, zato vas bodo vzpodbujali, ko vas bodo le-te povabile, da se družite z njimi. Najprej si ne boste želeli nikomur zameriti, nato pa vam bodo priljubljene punce razložile, da se ne smete družiti s svojo simpatijo, ker je bivši/a fant/punca najbolj priljubljene punce. Odločili se ji boste uničiti življenje, a nato se boste pobotali z njo in boste s svojo simpatijo.

Film za ta mesec: Zlobna dekleta (Mean Girls)

lev

Nekega dne bo v vašo vas prišel bogat moški. S sestrami ga boste spoznali na plesu. Z njim bo tudi zelo neprijeten/na prijatelj/ica, ki ne bo hotel/a plesati z vami. Bogati moški se bo zaljubil v vašo starejšo sestro, a njegova zlobna sestra ga bo poskušala odvrniti od tega, da hodi z vašo sestro. Nato vas bo zopni/a prijatelj/ica vprašal/a, ampak ga/jo boste morali zavrniti, ker je prav gotovo imel/a prste vmes pri razhodu vaše sestre in bogatega moškega. Nato boste izvedeli, kako bogatejši/a je zopni/na prijatelj/ica od bogatega moškega, in boste z njim/njo. Vaša sestra bo z bogatim moškim.

Film za ta mesec: Prevzetnost in pristranost (Pride and Prejudice)

tehtnica

S svojim fantom/punco boste prišli domov k svoji družini na poroko bližnje sorodnice. Ko vam bodo poskušali asasinirati očeta, se boste maščevali. Odšli boste na Sicilijo in spoznali novo simpatijo. Ker vam bo uničila avto, se boste vrnili k svoji bivši punc/fantu.

Film za ta mesec: Boter (The Godfather)

škorpion

Spoznali boste čednega/no neznanca/neznanko, ki pa se žal ne bo razumel/a z vašimi priljubljenimi prijateljicami. Potem ko bo zastrupil/a vašo najboljšo prijateljico, da bi vzbudil/a vašo pozornost, boste spoznali, da ta zveza ni vredna vašega časa. Uprli se boste svojim prijateljicam in se začeli družiti z nepriljubljenimi na šoli.

Film za ta mesec: Heathers

strelec

Dobili boste genialno idejo, da bi šli na potovanje v park, kjer lahko izkusite življenje kot junak/inja v romanu Jane Austen. Tam boste spoznali čudovitega/o skrivnostnega/o moškega/žensko, ki vas bo spominjal/a na vaš najljubši lik v knjigi Jane Austen. Ko boste odhajali, vas bo šel/šla iskat na letališče, vendar boste vseeno odpotovali domov. Ko vam bo sledil/a domov, bosta začela hoditi.

Film za ta mesec: Austenland

vodnar

Prijatelji vas bodo prepričali, da sodelujete v spletni igri, kjer morate uresničiti izzive in se pri tem posneti. Pri izzivih boste spoznali čednega/no neznanca/ko, ki bo videti kot Dave Franco/Emma Roberts, ki vam bo pel/a You Got It.

Film za ta mesec: Si upaš? (Nerve)

kozorog

Da bi pozabili na moškega/žensko, ki vam je všeč, vas bodo starši poslali v kuharsko šolo v Pariz. Tam boste spoznali nove prijatelje, ki vam bodo pomagali spremeniti imidž. Ko se boste vrnili, vam moški/ženska ne bo več všeč, želeli boste hoditi z njegovim/njeno bratom/sestro. In tudi boste.

Film za ta mesec: Sabrina

ribi

Staršem boste razmetali kombi, zato vas bodo za kazen poslali v Maribor v dijaški dom. Tam bodo vsi čudno govorili in ne bodo poznali ljubljanskih trendov. Da ne omenim, da se nikjer ne bo dalo kupiti oblek. Želeli boste dobiti tri ukore, da bi vas vrgli iz dijaškega doma in bi se lahko vrnili v Ljubljano. Vaše cimre se bodo spomnile načrta, kako upecati sina/hči ravnateljice, ker nič drugega ne bo delovalo. Vseeno vas ne bodo vrgli iz dijaškega doma, vaši starši pa bodo prišli k pameti in odpeljali vas in vaše cimre v Ljubljano.

Film za ta mesec: Divjakinja (Wild Child)

FILMSKI HOROSKOP

FILMSKI HOROSKOP

Imaš vse zvezke popisane z gospod/gospa (vnesi priimek ljubljene osebe)? Ali imaš na telefonu editane družinske albume sebe in L. O. (ljubljene osebe)?

Ne sekiraj se več, ker te bo L. O. sigurno opazila, če uporabiš te neverjetno dobre in učinkovite nasvete. Ampak to še ni vse! Ne samo da te bo opazila, ampak če se držiš teh življenjskih resnic, ti bo mogoče še poklonila svoj diamantni uhan, ki ga lahko potem nosiš zraven svojih bulerjev in motornih rokavic.

KAKO “UHAKLAT RIBO”

Kako upecat tipa:

1. Ko ga vidiš, poglej stran:

- tudi če te on pogleda, je zelo pomembno, da ga ti ne pogledaš nazaj, zato da boš zgledala prekul zanga in hladna.

2. Ko ga vidiš, poglej stran:

- ko gre mimo, začni govoriti, kako so vsi tipi, ki jih poznaš, neumni pa da noben ni luškan,
- če že zgleda, da ti bo kaj rekel, ga ignoriraj!

3. Če si dopisujeta, ga spammaj:

- tako bo videl, da si zagreta,
- sprašuj ga čudna vprašanja,
- pošiljaj mu nepomembne in irelevantne stvari.

4. Če hoče narediti “grande gesture”, ga zavrni, ker je tako zate potem preveč dela.

5. Če se ti v tistem trenutku ne da ukvarjat z njim, mu napiši, da greš ven u lajf; tako bo videl, da ni edini in da si lahko najdeš boljšega, in bo še bolj vate.

6. Stokaj ga na vseh socialnih omrežjih:

- tako boš videla, ali njegovi starši objavljajo na Facebooku objave za 7 dni hvaležnosti ali pa fotke svojih razigranih skalnjakov.

7. Ko je zraven, flirtaj z vsemi njegovimi frendi razen z njim, zato da bo videl, da ni edini, pa se bo še bolj potrudil, da osvoji tvoje srce.

8. Ali pa se mu samo nasmehni/pojdi s kosilnico pred njegovo hišo predvajaj pesem iz Breakfast Cluba. Zgleda, da je to takrat, ko so bili naši starši še mladi, delovalo. Baje.

Za vse tiste, ki vas zanima, kako upecat punco, in tega niste našli v zgoraj naštetih modrostih: rada bi vam pomagala, a ne vem, kako upecat bejbiko, ker mi je še nikol ni blo treba.

Lora Zver

Stres

Razbijal bi z roko,
ne zbijal srce;
bi padel globoko,
kjer mrtvi žive.

Razbijal bi z glavo,
bi misli odšle;
se zlil bi z naravo
in dihal bi ne.

Razbijal državo,
odšel bi od tod;
užival bi slavo,
živel bi to pot.

Razbijal nesrečo,
v ljubezni živel;
bi rožo drhtečo
v lase ti zapel.

Razbijal dihala,
bolehal ne več;
ko srečna si spala,
sem bil ti odveč.

Razbijal po svetu,
črepinje lovil;
drevesa dekletu,
ne rože sadil.

Razbijal puščavo,
viharje kalil;
sadir bi tam travo,
oaze gradil.

Razbijal bi vrata,
odprl bi svet;
in kipa bi zlata
zavrgel kot smet.

Razbijal bi čustva,
obzidja gradil;
ne živel begunstva,
le v grob bi se skril.

Neo-Duality

Dark hair is swirling around your temples.
Like a dance of factory smoke is your heavenly mane.
Thine eyes, comparable to the malevolent fog of the lowlands,
At the edges colourless, in the middle lightless.
With every glance, they mock me with the illness,
That in humanity's cradle given is.
Thine scarlet lips take my breath away in our solemnness.
Then they twinkle like the lights of the district,
That is unspoken.
The jaw, the frame of your face, is sharp and well-sculpted,
Suchlike the detestable house of music,
Where the spirit of glory still haunts.
Your neck, holding your undefiled mind upright, is architectural and strong,
Alike to the bottle of cheap liquour at a party,
That a host to the many strangers' mouths was.
Your body, so well known to me,
Is my home away from home.
Everything, that the naked eye can see, regrettably gets lost in the sand of time.
An abstract thought, to which the touch is lost, is the same thing,
That gives me the reason to love you everlastingly, my great divine.

Tilen Kos

poezija

Spomin Videla sem te,
kot sem te
videla včasih.
Od daleč,
kot neznano
lepoto,
ki gleda v svet,
ne vame,
in obstaja
v svoji svojini.

Isabela Rizvić

Živalski vrt Na avtobusu je danes živalski vrt,
poln zdolgočassenih opic,
ki se hranijo, pačijo in jedo,
ko pa se naveličajo,
gredo v drugo kletko.

